

TANYADA

Publicació nacional d'Endavant, Organització Socialista d'Alliberament Nacional. Núm 3, V època. Gener de 2008

A B D F
G I J K L
M N O P Q R
S T U V W X
Y Z

**"Un gram d'acció
val més que una
tona de teoria"**

Des de la base, amb paciència i totes i tots a una

L'ofensiva espanyola que engegà el Partit Popular a principis del segle XXI va evidenciar, en certs aspectes, l'inici de la fi de l'anomenat procés de transició a la democràcia. Ho va ser especialment al Principat, on suposà un despertar del sentiment nacional català, que poc després dugué a ERC a unes quotes de poder insospitades i que recentment hem vist cristal·litzar en la manifestació contra el caos de les rodalies de Renfe. Així, tant l'èxit electoral d'ERC com la gran assistència a la manifestació del passat 1 de desembre són conseqüències d'uns canvis profunds en la societat i uns processos històrics determinats (que també han tingut lloc a la resta dels Països Catalans, però amb plasmacions diferents). Precisament perquè és tracta d'esdeveniments amb causes profundes –i per tant, complexes– s'ha d'anar en compte a l'hora d'analitzar-los i de treure'n les conseqüències. I, sobretot, s'ha d'evitar simplificar-los de manera que ens aboquen a l'eufòria política i ens allunyen de la nostra realitat quotidiana.

Els resultats de les CUP a les passades eleccions municipals han accentuat el debat sobre quin camí a seguir en l'àmbit municipal i pel conjunt de l'esquerra independentista. Per uns, els bons resultats electorals i el revifar nacionalista indiquen un camí per la via de la creació d'un referent polític capaç de traduir en vots aquesta renaixença. Per a altres, per bé que les CUP són el resultat d'un context històric determinat, també ho són d'una feina ben feta, d'una feina constant i no sempre visible, ni molt menys mediàtica, però una feina efectiva, i, per tant, els resultats de les passades eleccions haurien de refermar aquesta via, la de la insistència en el treball de base.

Poden semblar postures complementàries, però responen a dues visions de l'esquerra independentista, a dues estratègies polítiques: la que aposta per la política de partits contra la que creu en la política de moviments, en la necessitat de bastir una veritable alternativa política i social on les Candidatures d'Unitat Popular són una part més d'una xarxa social que avança al mateix ritme. No cal dir que dins d'aquesta xarxa, les CUP són, segurament, un dels projectes amb més potencial, però precisament per això no podem equivocar-nos en la nostra estratègia. Tots volem que les Candidatures cresquen i es consoliden i esdevinguen un referent polític en la lluita municipal, però la nostra estratègia no pot estar condicionada per l'esdevenir de la política institucional ni, molt menys, per impulsos atàvics.

Davant d'aquells que ens prometen un camí planer, sota "estels d'argent", per ocupar un espai a l'esquerra de les forces autonomistes dins el marc actual, nosaltres contraposem un camí de lluita, sense grans tacticismes aparents però efimers però amb victòries diàries, amb voluntat però sense voluntarisme. Un camí sense dreceres per al conjunt del moviment. Un camí de construcció nacional on iniciatives com la recent Escola de Formació de l'Esquerra Independentista consoliden una unitat d'acció que eventualment ens ajude a capitalitzar sentiments populars com els que es manifestaren el propassat 1 de desembre. Que permetin que aquest creixement de la consciència popular enforteixi els espais i projecte de l'esquerra independentista i no realimenti el marc actual i les forces que el sostenen.

Nomes des de la base, amb paciència i totes i tots a una avançarem en la nostra lluita. Aquesta és la nostra proposta.

Índex

Moviments socials	• p3
Fòrums socials: entre la transformació social i el reformisme	
Monogràfic	• p6
Sobiranisme cívic i esquerra independentista	
Més enllà de l'Autodeterminació, cap a la Construcció Nacional	
Història	• p11
90 anys de la revolució russa	
Internacional	• p13
Una mirada a escòcia	
Institucions	• p16
Nosaltres condemnem l'Estat	
Moviment obrer	• p18
Un nou sindicalisme per a una nova societat? Conversa amb Marc Faustino (I-CSC) i Roc Moltó (COS)	

TANYADA

Coberta: Joan Brossa "Elegia al Che" (1978)
Cita: F. Engels

Edita: **Endavant (OSAN)**
Consell editor, comissió de comunicació
Barcelona, La Barraqueta
c. Tordera 34, baixos, 08012 Barcelona
Tel. 93 213 90 71
València, Nou Racó de la Corbella
c. Maldonado 46, baixos, 46001, València

propaganda@endavant.org
www.endavant.org

Llicència Creative Commons**Reconeixement no comercial sense obra derivada 2.5**

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement: heu de reconèixer-ne l'autoria de la manera especificada per l'autor o llicenciador
- No comercial: no podeu utilitzar aquesta obra amb finalitat comercial
- Sense obres derivades: no podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta

Fòrums socials entre la transformació social i el reformisme

En un context d'efervescència social, a Porto Alegre es convoca l'any 2001 el primer Fòrum Social Mundial, que aplega activistes antiglobalització dels cinc continents, com a contraposició a les cimeres de Davos, ciutat suïssa on anualment es reuneix el Fòrum Econòmic Mundial. Paral·lelament a les creixents mobilitzacions massives i internacionals es configuren espais de debat, reflexió i organització d'aquest moviment.

De la fi de la història a la resistència antiimperialista

Després de la caiguda del Mur de Berlín l'any 1989 i la desaparició de la URSS l'any 1991, es produí una certa desorientació ideològica i política entre l'esquerra europea: la referencialitat, ni que siga simbòlica, del bloc soviètic, era engolida i començava una nova etapa, dominada pel capitalisme i els EEUU. El comunisme havia estat definitivament derrotat (i en això coincidien el Papa de Roma, els oligarques mundials i els historiadors liberals) i només Cuba, per poc temps deien, s'entestava en la seua anacrònica proposta socialista.

La fi de la història, però, no era més que un somni. El capitalisme encetava una nova etapa de domini i explotació mundial sense el contrapès de la URSS i el bloc soviètic. A Europa, el Tractat de Maastrich pretenia ajustar l'imperialisme europeu a aquesta nova realitat per a dotar-lo de les estructures institucionals de dominació adequades per a actuar junt a l'imperialisme dels EEUU, vist que ja en les dècades dels 70 i 80 es produïa una reestructuració del capital fruit de l'extensió del model d'acumulació flexible i la fi de l'etapa fordista i de l'estat del benestar que s'hi associava producte del pacte capital-treball a occident des dels anys 30-40. La Unió Europea (1993) i l'establiment de la moneda única en són un bon exemple, però sobretot la retallada de drets laborals, socials i econòmics que estableix el propi Tractat de Maastrich (1992) i l'entrada en vigor del Tractat d'Schengen (1990) i del mercat únic (1993).

D'aquesta forma, s'inicia als anys 90 una nova etapa de la lluita de classes, en la qual la burgesia internacional augmenta l'explotació sobre els països empobrits (engegant-se processos de privatització a Amèrica Llatina, per exemple, o actuant militarment i de manera impune contra diferents països a través de l'OTAN) i s'inicia un procés de pauperització de les classes populars dels països enriquits. El capitalisme i l'imperialisme reben noves denominacions: globalització i neoliberalisme, que intenten amagar la simple, dura i vella dominació de classe, així com els seus efectes entre les treballadores i desposseïdes del món.

Just en eixe moment, però, s'inicia també un rearmament ideològic i polític de l'esquerra i, a nivell mundial i especialment a Amèrica Llatina, comencen a resorgir propostes de transformació social i a consolidar-se o resistir els antics moviments revolucionaris. Les Farc mantenen la seua capacitat política i militar i constitueixen una força política de primer ordre contraposades a la oligarquia i els paramilitars a les amples zones colombianes que controlen; el camperolat indígena de Chiapas culmina el seu procés d'acumulació de forces amb una revolta popular el mateix dia de la signatura dels acords comercials capitalistes entre Mèxic, EEUU i Canadà; Cuba es referma en la seua aposta socialista i, malgrat el dur Període Especial que l'espera, manté les conquestes revolucionàries; un militar desconegut pels europeus, Hugo Chávez, s'alça en armes contra la corrupció i l'oligarquia de Veneçuela, sent derrotat, però no vençut.

De la desorientació a la mobilització de masses

L'esquerra europea, per la seua banda, viu moments de desorientació. Conseqüència lògica, d'altra banda, de la renúncia a una política veritablement emancipadora de la classe obrera i l'acomodació al parlamentarisme burgès ja iniciats molt abans: El Partit Comunista italià desapareix i les seues elits dirigents funden el Partit Democràtic de l'Esquerra, gestor reformista de les misèries del capital; el Partit Comunista francès culmina un procés de semblant descomposició política; a l'estat espanyol el Psoe llança la seua estratègia de la "casa comuna" de l'esquerra que atrau els sectors més reformistes d'Izquierda Unida; i al Principat, aquests mateixos sectors liquiden el que queda del Psuc i consoliden el caràcter socialdemòcrata d'Iniciativa per Catalunya.

Al costat d'això, però, resistien les apostes anticapitalistes: La campanya "50 años bastan", contra la celebració a Madrid de l'aniversari del Fons Monetari Internacional, o les marxes contra l'Europa del Capital de l'any 1997 que confluïren a la localitat holandesa de Maastrich van resultar els precedents d'un moviment que tingué en els fets de Seattle el seu punt d'eixida. En efecte, a aquesta ciutat nordamericana esclata mediàticament el moviment anticapitalista i antiimperialista del món enriquit. Amb motiu d'una reunió de l'Organització Mundial del Comerç celebrada a finals de novembre de 1999, les mobilitzacions de protesta que havien aplegat vora 100.000 manifestants acaben amb forts

enfrentaments amb la policia. La notícia deixa de ser la pròpia reunió i passa a ser el moviment popular que s'oposa a ella i que ho fa enfrontant-se amb la policia que la protegeix.

Aquest moviment, producte de la duresa de les condicions d'explotació que els organismes internacionals imposen sobre les classes populars, s'estén ràpidament i, cada reunió de l'oligarquia internacional es veu acompanyada de protestes massives i repressió desmesurada: Praga (reunió del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial, 2000), Niça (cimera de la UE, 2000), Barcelona (reunió del Banc Mundial, suspesa; el 2001), Gènova (reunió del G8, el 2001)...

A mesura que el moviment antiglobalització pren força i estructura (als Països Catalans sorgeixen una gran quantitat de coordinadores sota el paraigua de Moviment de Resistència Global), a poc a poc van definint-se els seus eixos polítics: oposició al capitalisme i a l'imperialisme, i mobilitzacions de masses. Més enllà d'això, les propostes polítiques varien i no acaba de configurar-se un programa comú.

L'aparició dels Fòrums Socials. Guerres imperialistes i reformisme

És en aquest context d'efervescència social que a Porto Alegre, ciutat brasilera governada pel Partit dels Treballadors del futur president Lula Da Silva, es convoca l'any 2001 el primer Fòrum Social Mundial, que aplega activistes antiglobalització dels cinc continents, com a contraposició a les cimeres de Davos, ciutat suïssa on anualment es reuneix el Fòrum Econòmic Mundial. Així, paral·lelament a les creixents mobilitzacions massives i internacionals es configuren espais de debat, reflexió i organització d'aquest moviment. De les experiències del FSM sorgirà la proposta de descentralització. Així, comencen a celebrar-se Fòrums Socials a diversos indrets i continents (Munbai, Dakar), i naix el Fòrum Social Europeu, que celebrarà les seues principals reunions el 2003 a Florència i el 2004 a Londres.

Paral·lelament a aquesta creixent mobilització i organització popular el capitalisme manté la seua política d'expansió en busca de majors beneficis: l'OTAN inicia la invasió d'Afganistan, el conflicte

a Palestina s'endureix arran de la Segona Intifada i el suport de la UE i EEUU a les agressions sionistes, comença la II Guerra d'Iraq i la posterior ocupació, la UE i EEUU publiquen les seues llistes d'organitzacions terroristes que inclouen desenes d'organitzacions revolucionàries, amenaça d'intervenció militar a nous països sota el pretext de l'"eix del mal" (República Popular i Democràtica de Corea-Iran-Cuba-Síria-Veneçuela...), redacció d'una Constitució Europea que limita els drets ciutadans i la intervenció política... Si bé l'escalada violenta i agressiva del capitalisme és capaç de cohesionar el moviment antiglobalització, comença a demostrar les seues febleses i mancances. En efecte, quan el capitalisme descobreix el seu veritable rostre, arriba el moment de plantejar-li també una alternativa social i econòmica real. La disjuntiva entre socialisme o barbàrie es fa cada vegada més evident i, per tant, les frases i eslògans que fins el moment havien servit per a aglutinar el moviment antiglobalització ("un altre món és possible", "pensa globalment, actua localment") deixen de tenir valor.

La socialdemocràcia europea, temerosa d'aquest nou moviment, comença a controlar les seues estructures i iniciatives, si més no a nivell internacional. Rellevants dirigents del Psoe del moment (com ara Joaquín Almunia o Josep Borrell) participen al Fòrum de Porto Alegre, sindicalistes de la Ugt i de Ccoo participen en l'organització dels Fòrums Socials Europeus, polítics professionals d'Iniciativa per Catalunya realitzen mítings als Fòrums, l'esquerra anglesa aliada del Partit laborista de Toni Blair impedeix que el FSE de Londres emeta una declaració contrària a la Constitució Europea... Així, l'oposició més o menys estètica al neoliberalisme comença a mostrar el seu caràcter reformista i a desvirtuar un moviment popular que es manifesta per milions de persones en oposició a la invasió i ocupació d'Iraq.

D'aquesta forma, els Fòrums Socials i el propi

moviment antiglobalització queden en bona mesura atrapats en la seua pròpia contradicció: no es pot ser anticapitalista i voler gestionar el capitalisme.

Cap al Fòrum Social Català?

És en aquesta conjuntura, de feblesa del moviment antiglobalització però, al mateix temps, de clarificació en l'espai de l'esquerra revolucionària i de creixement en la capacitat política dels moviments anticapitalistes als Països Catalans i a l'estat espanyol, que sorgeix la proposta de constitució del Fòrum Social Català. Un FSCat que només tindrà èxit i viabilitat si:

1. És capaç de definir-se nacionalment. Només serà català si les seues estructures i participació comprenen els Països Catalans. I això implica no només que s'impliquen lleidatanes, reusenques, menorquines, il·licitanes o ceretanes, sinó també que l'àmbit de reflexió, d'anàlisi i de proposició abarque la totalitat dels Països Catalans, i no només un dels seus territoris.
2. És capaç de clarificar-se políticament, en unes posicions anticapitalistes, antiimperialistes i antipatriarcal. Qualsevol participació del reformisme i la socialdemocràcia en el FSCat invalida aquesta proposta com a espai de debat i de difusió d'alternatives, i el converteix en un centre d'electoralisme i de legitimació del capitalisme. Només cal aprendre de l'èxit de la campanya anti G8 a Rostock per a entendre que el moviment anticapitalista és eficaç quan aconsegueix desfer-se del llast i limitacions de la progressia institucional i aburguesada.

Sobiranisme cívic i esquerra independentista

Cal insistir que la gènesi d'aquest nou sobiranisme es troba a la Catalunya central durant el procés de reforma estatutària. Això en determina fortament el seu caràcter estrictament principatí, en molts casos refractari a la construcció de la nació completa, els Països Catalans

Són moltes les coses que han passat al vell Principat des que va començar a torçar-se el procés de reforma de l'estatut. Un procés que no culminarà fins que el Tribunal Constitucional no falli definitivament sobre l'assumpte - i mai millor dit. Si donem un cop d'ull al calendari, hi ha força detalls que ho poden confirmar. Començant per la ja mítica manifestació del 18 de febrer, amb les negociacions dels partits a Madrid de fons; continuant pel pacte de la vergonya - que Mas ha dit que tornaria a fer!; l'aprovació raquítica d'aquesta reforma (si més no, en participació popular); i el posterior cicle electoral, amb les eleccions autonòmiques de la tardor, i les municipals de la primavera.

Un cicle que ha tingut resultats decebedors per bona part dels partits, però especialment per CiU, que ha seguit perdent posicions de govern arreu del territori, i per ERC, que malgrat mantenir-se com a tercera (i decisiva) força política al Principat, ha vist com l'electorat ha copsat la seva deriva, cosa que li ha valgut càstigs significatius a moltes capitals de comarca.

Precedents

És difícil de trobar en els darrers 30 anys una situació on un important desencís social s'uneix a una elevada desconfiança respecte la classe política, situació de què s'ha fet ressò alguns estudis governamentals. I cal dir que, després de l'agitada etapa Aznar, no han estat poques les manifestacions al carrer que, en aquesta doble línia de desencís i empenyada, s'han succeït en els darrers anys.

Però hi ha un element que permet comparar la situació actual amb la que es va produir poc després de l'aprovació de l'estatut predecessor de l'actual: l'any 1981, poc després d'haver estat aprovat l'estatut de Sau, i quan encara no s'havien desenvolupat les mínimes competències que aquest concedia en matèria

d'educació, comunicació o autogovern, les pressions en forma de manifestos, o en forma de tancs als carrers de València culminà amb un procés de retallada autonòmica que hom anomenà LOAPA (en català, LOHPA). En aquell context, aparegué la Crida a la Solidaritat en Defensa de la Nació Catalana.

Un moviment social que, semblantment al "sobiranisme cívic" d'avui, es caracteritza per la seva ambigüitat i per les seves contradiccions:

- aposta per la independència respecte dels partits polítics; tot i això, molts dels líders de la Crida van acabar entrant a partits polítics, principalment a ERC, mentre que avui l'estratègia de la PDD sembla basar-se en recolzar-se en els partits per organitzar les seves mobilitzacions. Cal recordar que, després del febrer, quan va intentar convocar al marge dels partits, la seva convocatòria a la Plaça Catalunya de Barcelona no va assolir les seves pròpies expectatives.

- malgrat apostar per la mobilització popular com a expressió de "l'empenyament", la seva ambigüitat discursiva la converteix en fàcilment instrumentalitzable pels partits polítics que, com ara CiU, ERC o ICV poden igualir, sempre amb el suport incondicional dels mitjans de comunicació (malgrat algunes petites esclatxes creades) el dret de decidir enmig d'una acceptació acrítica de les regles del joc (justament quan es celebrava el 29 aniversari de la constitució espanyola).

- i és que malgrat que durant els darrers mesos els portaveus de la PDD no s'han cansat de repetir que la via autonomista és un cul de sac, el manifest de la seva darrera manifestació sembla donar oxigen a aquells que preparen la negociació per al finançament que permet l'estatut mutilat que pateixen els catalans del vell Principat, un autonomisme que malgrat la seva

verboositat independentista, continua encaparrat amb la política del “peix al cove”.

- aquestes plataformes cíviques es posicionen abstractament en favor de la independència (encara que pel què es veu, no ho fan a l'hora de convocar una manifestació), però no qüestionen un ordenament jurídic-polític dissenyat al servei dels estats opressors i de les seves classes dominants; i si els qüestionen, ho fan només perquè no permet convocar referèndums, sense preocupar-los el seu contingut de classe si no és en termes molt vagament socialdemòcrates.

Context polític

Cal insistir que la gènesi d'aquest nou sobiranisme es troba a la Catalunya central durant el procés de reforma estatutària. Això en determina fortament el seu caràcter estrictament principatí, en molts casos refractari a la construcció de la nació completa, els Països Catalans. Durant aquell llarg i tortuós procés, l'espai polític de rebuig a l'autonomisme creixé com a conseqüència de la percepció de distanciament d'importants sectors populars respecte de la classe política, i també de les maniobres oportunistes de tots els partits. Aquest oportunisme es manifestà primer durant la negociació a Madrid (amb el paper “estelar” del candidat

de CiU Artur Mas - el qual se les prometia molt feliç com a hipotètic futur president de la Generalitat); però també després, amb el lamentable estira-i-arronsa d'ERC per definir la seva posició en relació al Referèndum. La seva basculació del “Sí crític” fins al “No”, passant pel “Vot nul”, i les conseqüències que aquest fet va tenir respecte del paper del partit en el govern, del qual va ser expulsat (malgrat els seus càrrecs, que en general havien apostat pel “Sí”) va desorientar primer, i desmobilitzar finalment, molts votants durant la campanya prèvia al referèndum.

En qualsevol cas, res d'això fou en va, i les eleccions autonòmiques de la tardor i les municipals de la primavera passaren factura als partits polítics. A les autonòmiques, Ciutadans entrà al parlament, mentre PSC, CiU i ERC perdien 467.858 vots respecte el 2003 i l'abstenció pujava un 5,77 %. Després, a les municipals, un nou càstig per als mateixos partits de fins a 319295 vots en aquest cas. I amb les CUP furgant en la ferida d'ERC en les capitals de comarca de la segona corona metropolitana de Barcelona.

En resum, la conjuntura post-estatutària deixà molt debilitats CiU i ERC, encara que tots dos per motius ben diferents. Els primers, perquè malgrat tots els seus intents s'han tornat a quedar sense la presidència de la Generalitat. I el

que és pitjor de tot: sense saber perquè! I els segons, perquè malgrat que han aguantat el tipus i s'han mantingut com a força decisiva a les autonòmiques, augmentant les seves quotes de poder després de les municipals, s'han vist molt qüestionats pel que s'ha anomenat “la manca de perfil independentista dins el govern” i que ha generat dins del partit dos corrents interns crítics amb la direcció: el primer, “Reagrupament”, dirigit per Carretero i que en un primer moment aposta per un pacte “nacionalista” amb CiU; i el segon, el confusionari “Esquerra independentista”, dirigit per Uriel Bertrán i López-Bofill (encara que aquest de moment no ha estat acceptat com a militant d'ERC), i que aposta per renegociar el pacte de govern amb el PSC i ICV-EUiA.

CiU i ERC davant les eleccions espanyoles

Tenint en compte aquests antecedents, és molt més fàcil entendre la necessitat dels líders de CiU i d'ERC per reimpulsar la seva imatge, i brandar ben alta la bandera del “catalanisme” en un cas, i de la “independència” en l'altre. Per la via de l'oportunisme, es tractava de fer front a la frustració generada per la reforma perduda. Ni Mas proposà res de nou en el discurs en què presentà el seu projecte de refundació del catalanisme (“Nosaltres volem transformar Espanya en un estat plurinacional”), ni Carod va fer altra cosa que improvisar, com a mínim si parlem en termes de partit, obligant els redactors de les ponències estratègiques d'ERC a encabir, de cara al 2014, una hipotètica proposta de referèndum per la independència, òbviament limitat a la CAC, altrament coneguda com a Comunitat Autònoma de Catalunya. Si bé en el cas de Convergència el discurs de Mas s'ha d'entendre, a més a més, per la necessitat d'acostar-se tàcticament a ERC per la proximitat de les eleccions generals (i tenint en compte que també ho fan fet amb el PP

preveient la possibilitat que aquests guanyin les eleccions espanyoles), també hi ha un moviment en clau interna de reforçament de CDC davant UDC i com a intent - no gaire reeixit, cal dir - d'apropar sectors de PSC a la seva idea de "Casa gran del catalanisme" que no és sinó la vella idea de Pujol del "pal de paller del catalanisme" en un context en què aquest vell espai polític comença a valorar la idea propugnada per Julià de Jòdar que "el catalanisme serà independentista o no serà".

Per la seva banda, Carod va proposar la seva idea de referèndum pel 2014 poc abans de l'Onze de Setembre, pensant més en el Congrés que havia d'afrontar en el qual temia veure qüestionat encara més el seu lideratge davant un Puigercós que, diuen, hauria impulsat a l'ombra el corrent "Esquerra independentista" com a submarí contra Carod.

Cap de les dues propostes no passen de l'anècdota si analitzem el paper dels dos partits en relació a la manifestació de l'1 de desembre organitzada per la Plataforma pel Dret de Decidir: una nova oportunitat per posicionar-se davant les eleccions espanyoles de la primavera. Només en el cas que el Tribunal Constitucional falli en contra de l'Estatut de la vergonya hi haurà alguna possibilitat que cap dels dos faci plantejaments que superin el marc autonòmic actual. I encara i així, el més probable és que es limitin a demanar-ne el seu desplegament. Això sí, apel·lant a un dret de decidir buit de contingut.

L'esquerra independentista

En aquest context, les prioritats de

l'esquerra independentista passen per reforçar un pol social favorable a la ruptura amb els estats espanyol i francès.

Es tracta d'aprofundir en la línia de construcció d'un contrapoder popular enfrontat amb els estats opressors, tot construint les bases d'una democràcia popular catalana. Avui, això passa per reforçar els braços sociopolític, municipalista i comunicatiu del moviment en les seves diferents expressions.

La militància independentista no ha de gastar esforços humans i organitzatius en projectes aliens, sinó que ha de redoblar els esforços destinats a explicar el seu projecte, a enriquir-lo tot dotant de continguts i alternatives a llarg termini les seves crítiques al model social i de país imposat, aquests Països Catalans esquarterats i diluïts dins l'Espanya de les autonomies i la República francesa. Només a través d'un projecte independentista i

socialista que promogui la desobediència amb el capitalisme i els estats opressors, en la construcció del qual l'aposta per uns mitjans de comunicació populars, autogestionats i autònoms de l'estat hi té un paper estratègic, serà possible arrossegar la majoria social dels Països Catalans cap a l'alliberament.

Si l'esquerra independentista en el seu conjunt no té clara aquesta necessitat de reforçar referents polítics, socials i culturals propis, no només no aconseguirà arrossegar aquest sobiranisme cívic cap a posicions de ruptura amb l'estat i per un model social favorable als interessos de la majoria, sinó que serà absorbit pel catalanisme que encara vol reformar l'estat espanyol i per una esquerra perduda en la tasca de dotar de rostre humà el capitalisme.

Nom i cognoms:

Direcció:

Població:

Telèfon:

Codi Postal:

Comarca:

Correu Electrònic:

Subscripció 10 €

Col·laboració 20 €

Número de compte:

Banc o caixa: _____

Oficina: _____

Num Control: ____

Compte: _____

Autoritzo que carregueu al cc o llibreta indicada els rebuts que se us presentaran en concepte de subscripció a la revista Tanyada.

Signat:

Més enllà de l'Autodeterminació cap a la Construcció Nacional

En el projecte de l'Esquerra Independentista el reconeixement real del dret d'Autodeterminació és només un pas, un objectiu tàctic decisiu en el procés de ruptura amb els estats espanyol i francès, però només un graó en el camí de l'alliberament nacional dels Països Catalans

Per a avançar vers els nostres objectius es fa necessari començar des del dia d'avui, sense esperar a un hipotètic dia de demà d'un procés autodeterminista, el procés de Construcció Nacional

Fa tres anys, coincidint amb l'inici del procés de reforma dels estatuts d'autonomia, Endavant i el conjunt de l'Esquerra Independentista vam impulsar la reivindicació de l'autodeterminació, amb l'objectiu de fer evident que davant l'esgotament del marc autonòmic sorgit de la transició, qualsevol reforma del mateix basada en una actualització del pacte de submissió a l'Estat, qualsevol reformulació que seguís sense reconèixer el dret democràtic del poble català a la lliure determinació, estava condemnada al fracàs. D'aquest impuls en nasqué la Campanya Unitària per l'Autodeterminació, primera dinàmica unitària de l'independentisme en molts anys que fou capaç de sumar forces del conjunt de l'Esquerra Independentista, començant a articular un espai polític propi al voltant del discurs estratègic de l'Esquerra Independentista.

La força d'aquesta campanya quedà ben palesa en la manifestació independentista de l'11 de febrer de 2006, que aplegaria milers de persones, una setmana abans de la manifestació convocada per un ambigu dret a decidir, paraigua dels partits que defensaven la reforma de l'Estatut, que malgrat tot, canalitzaria bona part del descontentament popular amb l'actual estatus polític. L'Esquerra Independentista havia estat capaç de deixar clara la nostra posició en aquell debat, davant els estira i arronsa dels partits autonomistes entorn la negociació de les competències del nou pacte autonòmic, i vam poder condicionar-lo de tal forma que les iniciatives que intentaven arrossegar el suport popular al voltant d'un més o menys ambiciós nou Estatut ho havien de fer recorrent a una aparença de major reconeixement dels nostres drets del que realment s'estava cuinant.

Així, el decebedor resultat final de les negociacions en el cas del Principat, fins i tot per a les aspiracions de l'autonomisme

de CiU, ICV, PSV i d'ERC, féu que bona part de les bases d'aquests, així com del renovat moviment cultural i cívic catalanista, a cavall entre l'autonomisme i la ruptura, i bona part de l'esquerra transformadora i moviments socials catalans, apostessin per un No al nou pacte rebaixat per l'acord de CiU i PSOE davant del referèndum. No és arriscat atribuir aquest decantament en bona part a la dinàmica impulsada per l'Esquerra Independentista, a la potencialitat i capacitat de treball de la nostra xarxa organitzativa i associativa, a la creixent capacitat d'incidència política assolida els darrers anys amb el treball local, al costat de les lluites populars, reforçant les estructures organitzatives, casals i entitats. El resultat de la consulta demostrà no només una elevada abstenció, fruit de la poca il·lusió generada pel rebaixat text, sinó també un significatiu creixement d'un vot negatiu amb un contingut clarament rupturista amb l'Estat espanyol, en la línia del que l'Esquerra independentista reclamava, gairebé en solitari i davant la passivitat de la cúpula d'ERC o d'un moviment cívic passiu després d'haver estat forçat per la base a optar pel No.

Però si cal valorar l'èxit, tant propi com degut a la incapacitat i deslegitimació de les forces autonomistes, de la socialització del dret d'Autodeterminació, fruit per tant en bona mesura del nostre treball, i que mostra el potencial creixent del nostre moviment; també cal tenir present que en el projecte de l'Esquerra Independentista el reconeixement real d'aquest dret és només un pas, un objectiu tàctic decisiu en el procés de ruptura amb els estats espanyol i francès, però només un graó en el camí de l'alliberament nacional dels Països Catalans i d'emancipació de la classe treballadora. I per a avançar vers els nostres objectius es fa necessari començar des del dia d'avui, sense

esperar a un hipotètic dia de demà d'un procés autodeterminista, el procés de Construcció Nacional dels Països Catalans.

Filla d'aquella dinàmica, i en conseqüència d'aquest plantejament d'avançar més enllà seria la campanya dels 300 anys d'ocupació i resistència, que naixia per aprofundir en la Construcció Nacional, superant el contingut de l'Autodeterminació, reivindicació ja àmpliament socialitzada, i més present que mai davant el llastimós espectacle que ha suposat el procés de reforma estatutari, amb un final que ja es pot preveure encara més lamentable. Així, l'Esquerra Independentista, coincidint amb el tercer centenari de la desfeta d'Almansa, posava sobre la taula la vigència i actualitat de la reclamació de la territorialitat nacional, i el seu caràcter irrenunciable per a qualsevol projecte d'emancipació nacional. Aquesta campanya tornaria a aconseguir una confluència efectiva de tota l'Esquerra Independentista, i a més, aquest cop, superava el marc regional imposat pels Estats i la vida política autonòmica.

En el marc d'aquesta dinàmica hem viscut importants diades de lluita amb una extensió territorial sense precedents arreu dels Països Catalans, mobilitzacions tant importants com les celebrades a Lleida el passat mes d'octubre, o la Diada unitària l'Onze de Setembre. I en aquest context d'unitat d'acció i de reforçament de les eines d'intervenció política pròpies, sent capaços de fer arribar els nostres plantejaments i projecte polític a

Manifestació de la Campanya Unitària per l'Autodeterminació l'11 de febrer de 2006

amplis sectors populars, d'apropar els nostres plantejaments i treballar amb moviments socials i populars, tant a nivell local com nacional, gràcies al treball conjunt i ambicions i l'enfortiment d'instruments i espais propis, que cal entendre bona part de l'incipient però esperançador creixement en les eleccions municipals; com cal situar-hi l'èxit de la resposta plantejada per l'Esquerra Independentista a la persecució de les mobilitzacions antiborbòniques, on vam saber llegir tant la magnitud del repte com l'oportunitat de fer avançar el nostre discurs i enfortir els lligams de coordinació de les organitzacions de l'Esquerra Independentista, organitzant des d'aquesta confluència de l'Esquerra Independentista una resposta que ha pogut plantar cara al desafiament de l'Estat en termes de desobediència i mobilització prou significatius.

I és en aquest camí esbossat els

darrers tres anys que cal perseverar, en la necessitat de superar dinàmiques polítiques d'àmbit regional per construir un moviment d'abast nacional, enfortir la coordinació política primer, i organitzativa després, de les organitzacions de l'Esquerra Independentista, reforçar la xarxa associativa, les iniciatives i eines que ens permetin bastir, paral·lelament i de forma prioritària als objectius tàctics i a les aliances necessàries en cada moment en funció d'aquests, el nostre projecte estratègic, que passa per la Construcció Nacional, enfortint les lluites populars des d'una perspectiva de tota la nació; i també passa per l'organització de la classe treballadora i les classe populars, per l'enfortiment d'un contrapoder popular, per la creació, des d'avui, de les bases d'uns Països Catalans lliures i d'una veritable democràcia, d'una societat socialista.

Taverna catalana
PESPARRACAT
apats i begudes de la terra
El punt de trobada del Montserratí

Cultura i música del país - Tastets - Begudes de la terra - Exposicions - Partits del Barça
des del 24 d'abril de 2004
C. Felu Monné, 18 - Esparguera - Tel. 93 770 80 99

ateneu popular

arrels
BENIARRÉS - EL COMTAT - PPOC

LA BODEGUETA
C. PINTOR FORTUNY 14
MOLINS DE REI

90 anys de la revolució russa

Des del moment que es va produir, la revolució soviètica ha estat considerada amb raó per la tradició comunista com el segon gran experiment de poder obrer després de la Comuna de París. El seu instrument fonamental fou el poder popular organitzat al voltant dels soviets d'obrers, de camperols i de soldats en el qual el proletariat industrial representava l'avantguarda

Els fets són coneguts. Amb la Revolució de febrer de 1917 s'enderroca el règim autocràtic del tsar Nicolau II i s'estableix una república de caire liberal. L'octubre del mateix any s'esdevé una revolució de tipus socialista en la qual els Soviets (controlats principalment pel partit bolxevic) prenen el poder.

Des del moment que es va produir, la revolució soviètica ha estat considerada amb raó per la tradició comunista com el segon gran experiment de poder obrer després de la Comuna de París. El seu instrument fonamental fou el poder popular organitzat al voltant dels soviets (soviets d'obrers, de camperols i de soldats) en el qual el proletariat industrial representava clarament l'avantguarda.

Això fou possible contra el tòpic que presenta el proletariat industrial rus de 1917 com una classe marginal. Malgrat que estava aïllada en uns pocs focus (Petrograd, avui San Petersburg, i Moscou principalment) la indústria russa era una de les més concentrades del món i "les fàbriques ocupant més de 10.000 obrers són més nombroses a Rússia que a Alemanya" (segons va escriure Andreu Nin, que coneixia bé els fets i de primera mà). Amb aquesta segona revolució es reproduïa el tema central de la democràcia obrera com a òrgan de poder en els mateixos termes que a la famosa Comuna banyada en sang per la reacció el 1871. En aquesta ocasió, però, va existir una visió estratègica de caràcter ofensiu, adreçada a prendre el poder de l'Estat. I en el disseny d'aquesta visió estratègica va tenir un paper principal el partit bolxevic que, també contra el tòpic, no era una camarilla reduïda i molt menys allunyada de les masses com a mínim pel que fa a les ciutats. Amb aquest plantejament els revolucionaris van aconseguir mantenir sota control obrer l'ordre públic, la producció, l'aparell legislatiu i exercir un poder que garantís el manteniment de les conquestes de la revolució.

Quines van ser aquestes conquestes?

1.- La dictadura del proletariat (per mitjà de l'estat obrer i camperol dirigit pel partit comunista).

La dictadura del proletariat/democràcia obrera no va establir el sufragi universal si no un sistema electoral que donava dret a "elegir i ser elegits tots els majors de divuit, de l'un i l'altre sexe, que reuneixin les següents condicions: a) tots aquells que obtinguin els seus mitjans d'existència mitjançant el treball útil o que realitzin un treball domèstic que doni la possibilitat als primers de realitzar la seva missió (per exemple, l'esposa o altra persona que cuidi dels nens de les obreres, etc.); b) els soldats de l'exèrcit i l'armada rojos; c) els ciutadans de la categoria enumerada en els dos punts anteriors que hagin perdut la capacitat de treball; d) els estrangers que visquin i treballin en el territori de l'URSS no poden triar ni ser triats, encara que formin part de les categories esmentades: a) els qui recorren al treball assalariat amb la finalitat d'obtenir benefici, b) les persones que visquin d'ingressos no procedents del treball; c) els comerciants i intermediaris comercials; d) els frares i servidors del culte; i) els empleats i agents de l'antiga policia, així com els membres de la casa reial f) les persones mentalment anormals, així com les quals es trobin sota tutela; g) les persones condemnades pels tribunals"

Aquestes conquestes van donar al proletariat urbà i camperol unes condicions per a la pròpia realització, unes condicions democràtiques impensables en cap moment anterior de la seva història.

El període de la NEP (Nova Política Econòmica que a partir de 1921 i fins 1929 va provar de superar la crisi econòmica derivada de la guerra civil i l'agressió estrangera), però, no tan sols

va representar l'acceptació d'un cert grau de capitalisme ("una passa obligada enrera", segons Lenin) si no també la integració de classes no proletàries en el poder polític. Lenin ho explicitava molt clarament: "...a la nostra República Soviètica, el règim social es basa en la col·laboració de dues classes, els obrers i els camperols, col·laboració en la que ara s'admeten també, sota certes condicions, els "nepmans", és a dir, la burgesia" (Lenin, *Com hem de reorganitzar la inspecció obrera i camperola*).

Segons certes versions (les dels opositors d'esquerres) que generalment no posen en dubte la inevitabilitat de la NEP, aquí estaria una clau de l'anomenada "degeneració burocràtica". Una segona clau rau en la necessitat de mantenir un aparell estatal enorme per fer front a les amenaces exteriors i al caos interior que va exigir el reciclatge d'elements de l'Antic Règim. Trotski va comparar aquest procés amb la reacció termidoriana que va posar final el 1794 a la República de la Virtut que havia sorgit de la Revolució Francesa.

2.- L'exèrcit roig, les forces armades organitzades durant la Guerra Civil Russa al 1918, garant material de la dictadura del proletariat. Es va convertir en l'exèrcit de la Unió Soviètica després de l'establiment de la URSS el 1922 i fins l'establiment de l'Exèrcit Soviètic el 1946.

En primer lloc el govern havia de garantir la pau que havia promès durant tot el procés revolucionari, i va pactar un armistici amb Alemanya conegut com tractat de Brest-Litovsk. Aquest tractat implicava una pèrdua de territoris enorme (Finlàndia, Polònia, Estònia, Lituània i Ucraïna entre d'altres). En realitat, era el reconeixement de la impossibilitat de defensar la revolució en un territori tan gran. D'aquesta manera, la Rússia soviètica guanyava temps, però no gaire. El 1918 esclata la guerra civil que enfronta el poder soviètic a les potències europees i la oposició interna lligada a l'antic règim. En

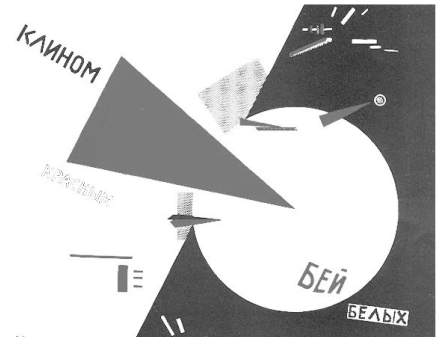
aquesta lluita que dura fins 1922 es forja l'Exèrcit Roig.

3.- La nacionalització dels mitjans de producció més importants, sense els quals la dictadura del proletariat no seria sinó una mera fórmula.

"Tots els grans mitjans de producció en poder de l'Estat i el poder de l'Estat en mans del proletariat" (Lenin, *Sobre la cooperació*).

4.- El monopoli del comerç exterior, requisit indispensable per a l'edificació socialista, donat el cercle capitalista

Les condicions de possibilitat del manteniment i ampliació d'aquestes conquestes en lletra i esperit passaven als ulls de tots per l'expansió internacional de la revolució. Era una idea generalitzada i sostinguda pel propi Lenin: "l'exemple rus mostra a tots els països quelcom, i quelcom molt substancial, del seu futur pròxim i inevitable" ("L'esquerranisme, malaltia infantil del comunisme"). Que aquesta expansió no prosperés va mantenir la URSS en un aïllament internacional insostenible. Tampoc a l'interior la conciliació dels interessos de classe va reeixir amb facilitat. La lluita de classes es va mantenir ben viva des de la insurrecció i la fórmula de l'Estat obrer i camperol amb la col·laboració de la burgesia sorgida de la Nova Política Econòmica (els homes de la NEP) va presentar greus contradiccions. La resposta a aquesta posició desesperada fou el reforçament de l'estat en perjudici de la democràcia obrera, la censura o autocensura en els debats interns del partit, la repressió i l'ús cada cop més sistemàtic de les sol·lucions administratives i autoritàries. Contra l'internacionalisme bolxevic reapareix el patriotisme gran rus. En la supervivència de la URSS estava inscrita la mort de la revolució. La revolució soviètica va dur a terme totes les conquestes "burgeses" que la pròpia burgesia russa era incapaç de fer (la industrialització i la revolució agrària). Però a nosaltres ens ha d'importar més un altre tipus de lliçons: les d'una revolució

Colpegeu els blancs amb la cunya roja
- Lissitzky (1919)

fonamentada en l'autoorganització obrera entesa com a poder obrer que pren el poder de l'estat per què respon a una estratègia unificada.

Poder popular i direcció política. El primer l'aporten els soviets com a expressió de la democràcia obrera, el segon el partit bolxevic per la seva influència en el proletariat urbà i els seus encerts estratègics durant la insurrecció i en les primeres passes de consolidació del poder soviètic. La revolució russa és l'únic cas de la seva naturalesa. No hi va haver revolució proletària a Alemanya excepte un curt assaig de república soviètica a Baviera, tampoc no va triomfar gaire temps la revolució a Hongria, ni van prendre un caire netament revolucionari altres revoltes obreres que es van reproduir durant aquells anys a arreu d'Europa i que van tenir també la seva expressió als Països Catalans el mateix any 1917. Tampoc els fets de la Guerra Civil, vint anys més tard, hi van conduir. En cap d'aquests casos hi va haver un organisme que plantegés i executés una estratègia de presa del poder. La manca d'una direcció revolucionària no significa la revolució pura si no l'entrega del comandament a una direcció reformista. I si exceptuem les lluites de caire anticolonial, mai a banda de la revolució russa s'ha donat la coincidència d'un poder popular organitzat i una direcció decidida a no lliurar als reformistes el fruit de la insurrecció.

Una mirada a Escòcia

El petroli del mar del nord fou descobert als anys seixanta i sempre ha estat regulat i controlat pel govern britànic, fet pel que als anys setanta l'SNP va iniciar una campanya anomenada "It's Scotland's oil", reclamant aquest petroli com una ferramenta fonamental per l'economia escocesa en un futur estat independent. Però amb el pas de les dècades aquesta reivindicació va caure a l'oblit i la diplomàcia en les relacions amb Westminster van acceptar que aquestos recursos naturals pertanyien a les grans corporacions internacionals

Quan Alex Salmond, fa uns mesos anunciava arreu que en un parell de setmanes presentaria un document on proposava la realització d'un referèndum d'autodeterminació, les mirades d'independentistes de tota Europa es giraren a Escòcia. Aquest fet, que resultava prou previsible, ja que era, en gran part, la proposta de govern del SNP (Partit Nacional Escocès), va crear una reacció internacional a la premsa molt dispar: alguns mitjans de comunicació més propers als estats van ignorar-lo, mentre que tot tipus de publicacions nacionalistes, regionalistes o independentistes van crear un bon rebombori. Això especialment va succeir als Països Catalans i més concretament al Principat on prompte es començà a parlar d'una forta similitud entre els dos països. Aquesta enèrgica reacció per part de determinats mitjans de premsa no fou acompanyada per la majoria d'escocesos.

L'actual parlament d'Escòcia (Holyrood) data de 1999, any en què els laboristes (el partit de Tony Blair) van decidir restablir cert grau d'autonomia per la nació escocesa amb l'objectiu d'afeblir les seves reivindicacions nacionals, que s'havien tornat especialment importants durant l'última dècada, gràcies en part a la propaganda realitzada per diferents icones mediàtiques escoceses com Sean Connery, així com a l'afebliment dels laboristes, que es trobaven en un procés de transformació que l'Scottish Socialist Party ha comparat amb la transformació del PSOE durant el final dels setanta.

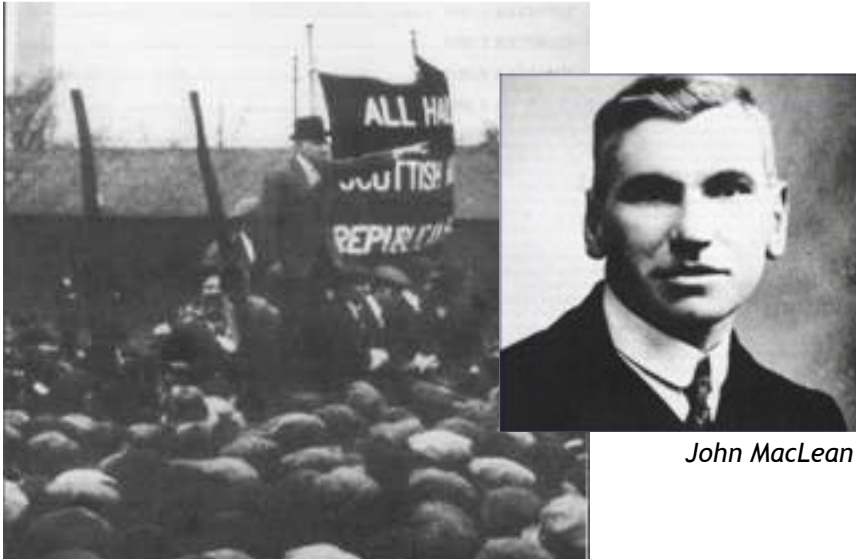
Aquestes reivindicacions començaren a tenir un important suport social durant els anys setanta, fruit dels canvis que patia Europa. Així doncs a finals d'aquella dècada es va redactar l'anomenada Scotland Act 1978, que tornava a Escòcia molts dels seus drets, venuts per la seva noblesa tres segles enrere. Un any després es va realitzar un referèndum per decidir si s'hauria d'implantar, però amb una condició per part del govern de

Westminster: havia d'ésser ratificada per més d'un 40% de l'electorat, que en un país on gairebé la meitat de la població és abstencionista i poc interessada en la política, resultava una impossibilitat pràctica. Tot i que la majoria de votants es van decantar per tornar a Escòcia algun tipus d'autonomia, finalment no arribaren a ser suficients perquè el resultat fos acceptat pel govern de Westminster. Amb l'arribada de Thatcher al poder aquest procés s'aturà de manera completa.

Dues dècades més tard, Alex Salmond ha declarat que l'any 2017 Escòcia haurà obtingut el nivell econòmic suficient per independitzar-se de Gran Bretanya, formant un nou regne sota domini de la Corona Britànica. Segons els estudis dels socialistes escocesos, però, el projecte d'alliberament nacional ja és econòmicament viable si es nacionalitza (o simplement es puguen els impostos sobre) el seu petroli, que el 2001 suposava aproximadament un 90% del petroli que es produeix a Europa.

El socialisme escocès

Les arrels ideològiques de l'actual Scottish Socialist Party es troben en el llegendari marxista John Maclean, fundador de l'Scottish Workers Republican Party i cònsul de la Unió Soviètica nomenat per Lenin. Tota la seva vida va treballar com a mestre, primer a la universitat, d'on fou despatxat pel seu compromís polític, i posteriorment com a professor d'economia pels treballadors fundant també l'Scottish Labour College. Maclean va començar la seva militància de ben jove en la Social Democrat Foundation passant a formar part més endavant del British Socialist Party, on va tenir importants diferències amb la directiva del partit, formada per l'ala reformista. Tot i així durant aquesta època, Maclean va destacar pels seus discursos i la seva oposició frontal a la

John MacLean

primera guerra mundial. De fet el seu paper agitador li va costar 5 anys de presó i el seu discurs defensat el dret a la llibertat d'expressió i la necessitat dels treballadors a esdevenir propietaris del seu destí és un referent pel marxisme escocès, de la categoria de "La historia me absolverá" de Fidel Castro o de la defensa de Georgi Dimitrov davant la justícia del III Reich.

Quan el BSP va esdevenir el British Communist Party, tot i el suport que donaren a l'internacional comunista, Maclean va abandonar el partit defensat, a banda de la necessitat de crear un partit revolucionari, el fet de que els escocesos necessitaven exercir unes dinàmiques diferents de les que pogueren tenir anglesos o gal·lesos. En pocs anys aquesta postura cristal·litzà en uns plantejaments obertament independentistes que crearen les bases teòriques per l'Scottish Workers Republican Party. Aquest partit es va caracteritzar per fusionar les demandes sobiranistes que es produïen especialment en les zones rurals d'Escòcia i la defensa del socialisme que proclamava el proletariat de les zones urbanes. Així doncs, quan es parlava d'una república independent d'Escòcia ho feien relacionant-la amb els ancestrals mètodes celtes d'organització social, tot reclamant el retorn a l'estructura de clans en un

nou sentit. D'aquí va sortir l'eslògan "*back to communism forward to communism*". La mort del seu líder, l'any 1923, va suposar pràcticament la fi del partit.

Creixement i crisi d'un independentisme d'esquerres a Escòcia

Dècades més tard amb l'aparició de nous corrents marxistes arreu d'Europa entre la dècada dels '60 i els '70 va fer reaparèixer un independentisme escocès amb marcat caràcter socialista, amb unes condicions socials que en facilitarien el seu ràpid creixement pel rebuig organitzat a les polítiques neoliberals que portaria a terme Margaret Thatcher. Aquest rebuig es manifestaria especialment contra la "poll tax", un sistema de recaptació d'impostos pel que tothom havia de pagar el mateix independentment del seu salari. L'activitat de partits i moviments socials tant a Anglaterra, com a Gales i a Escòcia contra aquesta llei va acabar desencadenant importants avalots organitzats i protagonitzats pel "*Militant*" (organització internacional que al nostre país edita un periòdic amb el mateix nom i que controla el *Sindicato de Estudiantes*, fent entrisme al Psoe), que després dels enfrontaments més importants a Londres va condemnar els avalots i

va acusar falsament a grups anarquistes.

Però aquesta no fou l'actitud que va prendre la gent del *Militant* a Escòcia, on un jove Tommy Sheridan encapçalava les protestes, el que li donaria la popularitat idònia per a que en 1997 sortira electe quan es va presentar com a candidat a Glasgow per l'Aliança Socialista Escocesa (SSA), una plataforma on s'aglutinaven diferents partits que un any més tard esdevindran el Partit Socialista Escocès (SSP), trencant tota relació amb el *Militant* degut al recolzament actiu que aquestos donaven als Laboristes a Anglaterra.

A les eleccions de 2002 l'SSP va incrementar la seua presència d'un representant en el parlament de Holyrood a cinc parlamentaris. Aquest projecte es va veure truncat per la mateixa persona que havia aconseguit tirar-lo endavant. L'any 2006 la premsa rosa escocesa publicava que Tommy Sheridan havia estat freqüentant prostíbuls en els seus viatges a Anglaterra, fet pel que denuncià alguns mitjans de comunicació; la negativa del comitè central de mentir davant el jutge fent de coartada per Sheridan, va provocar una greu crisi en l'interior del partit que va provocar l'escissió d'una secció liderada per Sheridan anomenada Solidarity. Fruit d'aquests

escàndols i d'una excessiva aposta per una figura concreta va provocar que aquesta primavera l'SSP perdera tots els seus representants i Solidarity tampoc no n'aconseguís cap.

Avui dia l'SSP es troba en un procés de reconstrucció, intentant reprendre la importància que havien tingut fa uns mesos per mitjà de campanyes sobre temàtiques molt concretes com la que porten endavant les seves joventuts per tal de pujar el salari mínim interprofessional. Aquestes campanyes no estan tenint el ressò desitjat. Degut a una deriva excessivament centrada en la política institucional, el partit va deixar de banda la tasca agitativa i de política de carrer, cosa que va distanciar els membres del partit de les seves bases treballadores en llocs emblemàtics de l'esquerra escocesa com Glasgow.

Crítiques al projecte de l'SNP

Davant les declaracions d'Alex Salmond mantenen una postura crítica doncs tot i que políticament pugui semblar que Escòcia pertanyi al parlament de Westminster, i que amb la proposta de l'SNP podria passar a pertànyer als escocesos, la realitat és ben diferent. Les seves grans reserves de petroli són explotades per corporacions dels Estats Units, Alemanya i Londres, que paguen menys impostos a Escòcia que els que han de pagar a altres països com Aràbia Saudita o Mèxic. Al mateix temps la terra d'Escòcia es troba en mans d'un petit reduït de grans terratinents, molts d'ells excèntrics estrangers sense cap interès per la vida dels pobladors d'aquestes zones. La proposta de Salmond i l'SNP no consisteix en cedir aquests terrenys en una Escòcia independent als treballadors i pujar els impostos a les empreses estrangeres que exploten els seus recursos naturals.

Aquest petroli fou descobert als anys seixanta i sempre ha estat regulat i controlat pel govern britànic, fet pel qual als anys setanta l'SNP va iniciar una campanya anomenada "*It's Scotland's oil*", reclamant aquest petroli com una ferramenta fonamental per l'economia escocesa

Marxa per una República Escocesa Independent, Edimburg, 2004

en un futur estat independent. Però amb el pas de les dècades aquesta reivindicació va caure a l'oblit i la diplomàcia en les relacions amb Westminster van acceptar que aquests recursos naturals *pertanyien* a les grans corporacions internacionals. En els últims anys aquesta situació ha canviat de forma transcendental, entre 2004 i 2005 va haver una forta baixada de producció, fent que per primer cop en la història el Regne Unit necessités importar petroli de l'estranger. Davant aquesta nova situació, l'SNP sembla que vol reprendre el seu discurs al voltant del petroli escocès i en les pròximes setmanes presentaran el seu pla sobre el petroli.

De la proposta de "Primer la independència" de Salmond i el seu partit, l'esquerra independentista escocesa també critica que no defineixen en absolut quin és el seu model d'estat. El més semblant a unes declaracions clares en aquest sentit, és l'admiració dels nacionalistes per la República d'Irlanda, basat en un model neoliberal amb impostos molt baixos i unes prestacions socials mínimes. Malgrat que en els últims anys l'SNP ha presumit de trobar-se a l'esquerra dels laboristes, encara no ha emprat la seva influència per intentar millorar en absolut el nivell de benestar dels treballadors i el seu dret a organitzar-se, mantenint una legislació aberrant dissenyada pel govern de Thatcher. El que sí ha fet l'SNP és millorar les condicions perquè grans corporacions i

multimilionaris actuen impunement arreu del territori escocès.

És un lloc comú afirmar que Gran Bretanya és un exemple de democràcia, que a diferència d'Espanya accepta aquells que s'enfronten a ella de forma democràtica. En realitat, la Gran Bretanya, igual que Espanya, són instruments de dominació de classe. En el cas britànic això no només es demostra amb institucions estructuralment antidemocràtiques d'elements essencials del seu sistema polític com és la cambra dels Lords. El parlament de Westminster no tolera els independentistes més enllà del que els pot tolerar el govern de l'estat espanyol: no tenen més remei que acceptar la seva existència, però n'ignoren qualsevol reivindicació que els pogués apropar a la llibertat. És per això que és d'esperar que la corona britànica intente bloquejar qualsevol intent de realitzar un referèndum d'autodeterminació que pugui posar en qüestió el seu control sobre els recursos naturals i econòmics d'Escòcia. I justament, aquesta és la condició indispensable per qualsevol procés independentista.

L'esquerra independentista ha de tenir una posició clara davant les manifestacions violentes de qualsevol conflicte. Ha de saber interpretar les causes d'aquesta violència defensar el dret dels pobles a decidir lliurement i sense imposicions de cap mena el seu futur. I rebutjar la cerimònia municipal de les condemnes que pretén escenificar la rendició d'un moviment polític d'alliberament, i recolzat en el xantatge d'una antidemocràtica llei de partits, assimilar i diluir el perfil de confrontació de l'esquerra independentista catalana.

Nosaltres condemnem l'Estat

“Manifestem el nostre malestar i preocupació pels fets ocorreguts en l'atemptat d'ETA el passat dia 1 de desembre de 2007. (...) l'opció per la pau s'ha de donar en absència de violència i amb el respecte de tots els drets humans individuals i dels drets col·lectius dels pobles, per a totes les persones i pobles del món. Només un procés democràtic de negociació política permetrà una solució al conflicte”.

L'eventualitat que calgués debatre en un consistori la condemna d'alguna acció armada o de lluita al carrer era, més que una possibilitat, una fatalitat. Éra pràcticament segur que es produïria aquest fet i ho sabia tothom dins l'esquerra independentista. Ho sabien els càrrecs electes de les CUP, que ja n'havien parlat. I ho sabien, també, els regidors d'altres partits que comparteixen consistori amb els nostres representants. Aquests darrers estaven/están esperant l'esmentada circumstància per fer un pols a l'esquerra independentista. De moment algunes CUP com la de Mataró o la de Molins, han hagut de posicionar-se sobre la qüestió i ho han fet en els termes que encapçalen aquest article o similars, arran de la mort de dos membres de les forces armades espanyoles en un enfrontament a l'Estat francès. El regidor de la candidatura independentista es va negar a votar favorablement el text aprovat per la resta del consistori i va proposar l'esmentat text alternatiu. A més es va negar a participar a la concentració de condemna. I aquest posicionament hauria d'establir-se com a actitud comuna de totes les Candidatures d'Unitat Popular arreu del país. Cal, si es vol avançar com a moviment i les CUP en volen ser el front institucional, tenir un posicionament comú i actuar en el mateix sentit a tots els ajuntaments. Una altra cosa projectaria la imatge que les CUP són una xarxa de candidatures independents. Però encara més important

que el “com” (la unitat d'acció que transmeti la idea d'un únic projecte), és el “què”. I el “què” és l'esmentat pols que el sistema voldrà mantenir amb les nostres candidatures allà on tenen representació. Però on ells volen que veiem una amenaça nosaltres hi hem de veure l'oportunitat de deixar clar als votants que un projecte revolucionari no es defensa sent amic de tothom. Que la defensa d'un projecte revolucionari crea enemics i criminalització i el nostre no és el camí de la correcció política si no del xoc frontal amb la dominació espanyola i els interessos de les classes dominants.

La resposta al pols que segur se'ns plantejarà és molt simple i també té forma de pregunta: si condemnar beneficiés el projecte d'independència i socialisme pels Països Catalans ens demanarien que ho féssim? Condemnar dilueix el perfil de contestació del sistema i de confrontació de la candidatura. Això és exactament el que les altres forces polítiques volen per què saben perfectament que en el seu camp, el de la burocràcia i el clientelisme, som un adversari fàcil. Però en el camp de l'honestitat i l'oposició frontal a la dominació espanyola i el seu sistema polític les CUP juguen a casa i són, pels polítics professionals, un adversari perillós. Hem de fer servir la nostra força per evitar que facin servir la nostra debilitat.

Condemnar la lluita de l'oprimit suposa situar-se al costat de l'Estat en el seu etern intent de resoldre per la via de la repressió els conflictes, seria també acceptar la submissió i defensar un sistema que no és democràtic i es basa en l'exercici de la violència. I justament és una funció de les CUP denunciar des de les pròpies institucions el seu caràcter antidemocràtic i opressiu.

La cerimònia municipal de les condemnes ha adquirit rellevància

política al País Basc com a mecanisme per a escenificar la rendició de l'esquerra abertzale en cas que efectivament condemnés i aquest és el seu sentit, que ara utilitzen contra nosaltres. El PP no ha trigat a instar el poder judicial per què investigui i reprimeixi. La llei de partits és, evidentment, l'amenaça de fons. És important que això no ens acovardeixi. Som un moviment que va molt més enllà de l'acció institucional i ha de poder resistir l'amenaça d'il·legalització. Demanar la condemna és una manera de provar d'integrar l'esquerra independentista. La funció de les CUP és difondre'n el discurs i no deixar-se integrar mai en un sistema polític que es basa en la negació dels nostres drets com a treballadors i com a catalans. Això no deteriora la imatge de la CUP per causa d'una qüestió aliena als Països Catalans, en garanteix la viabilitat futura com a braç institucional de l'esquerra independentista i el caràcter revolucionari (i internacionalista, no ho oblidem) del nostre moviment. Aquesta és la única filosofia possible si es pretén fer de les CUP un experiment de pràctica institucional revolucionària. Però la realitat concreta sempre presenta matisos i complexitats que poden generar dubtes. Caldria,

tanmateix, denunciar les motivacions polítiques de fons que condueixen a un fet d'aquestes característiques i lamentar les morts de persones alienes al conflicte. Concretament caldria denunciar la responsabilitat de l'Estat Espanyol (per exemple l'ocupació d'Afganistan o la negació dels drets nacionals del poble basc) i les eventuais negligències en que hagüés pogut incórrer.

Des que la CUP de Mataró, a qui cal felicitar per la coherència i la valentia del seu posicionament, es va negar a participar en la cerimònia hipòcrita de la condemna i fins que els diversos plens municipals hagin fet els debats corresponents, el debat estarà obert a l'interior de l'esquerra independentista. Des d'Endavant volem fer saber que, amb el màxim respecte per l'autonomia de les CUP, sempre que hagin de decidir el seu posicionament i més enllà del redactat concret de la moció, tinguin en compte que:

- Condemnar és concedir a l'Estat ocupant/capitalista el monopoli de la violència, la qual és sistemàticament exercida i mai no condemnada.
- Condemnar legitima el sistema contra el que s'exerceix la violència i li concedeix la condició de democràtic des del moment que es

pressuposaria que s'hi pot defensar lliurement totes les idees sense violència la qual cosa és falsa, com ho demostren les amenaces del PP contra un moviment (l'El i les CUP) en un País on no hi ha cap pràctica de lluita armada des de fa més de deu anys.

- Condemnar és negar al poble el dret a unes formes de lluita sense les quals és impossible assolir els objectius estratègics d'Independència i Socialisme pels Països Catalans, il·legalitzats per la Constitució Espanyola de 1978.

- Condemnar és considerar que una institució (l'ajuntament) que és l'expressió local del poder de l'Estat ocupant i dels interessos del bloc de classes dominant té legitimitat per a jutjar moralment les accions d'una organització armada, un grup resistent o qualsevol manifestació d'enfrontament violent amb el sistema.

- Condemnar és participar en una cerimònia hipòcrita d'acord amb partits que no tenen escrúpuls a practicar o defensar altres violències exercides pel sistema (guerres, terrorisme d'Estat, tortura, vulneració constant dels drets humans, civils i polítics...)

- Condemnar criminalitza moviments que lluiten legítimament contra l'Estat. En aquest procés de criminalització les forces polítiques, com ja han demostrat en moltes ocasions, acabaran considerant violenta qualsevol forma de confrontació, forçant al consentiment de l'ordre constitucional i la resolució de qualsevol conflicte per via institucional i repressiva.

- Condemnar reforça l'estratègia de convertir la condemna en una obligació indefugible i contribueix a la criminalització d'aquells agents de l'esquerra independentista (per exemple altres candidatures) que es neguin a condemnar.

L'objectiu de la lluita institucional de l'esquerra independentista és socialitzar els nostres punts de vista. És evidentment que aquesta funció no es fa condemnant la lluita legítima dels oprimits contra els opressors.

Un nou sindicalisme per una nova situació social?

Conversa amb en Marc Faustino (I-CSC) i en Roc Moltó (COS)

L'organització i la lluita sociolaboral continuen sent assignatures pendent pel conjunt de l'esquerra independentista, i les organitzacions polítiques, ho hem de reconèixer, hi tenim una greu responsabilitat. Però és sobretot la militància qui, al capdavant fa les lluites i obre nous camins. Des de la Tanyada hem volgut parlar amb dos companys convençuts que un determinat sindicalisme és possible i necessari. Són en Marc i en Roc, que també militen a la Intersindical-CSC i a la COS respectivament.

Tanyada: Fa temps que des de l'esquerra s'afirma que ens trobem davant una precarització de les condicions de vida de les classes populars sense precedents. Vosaltres hi esteu d'acord? I en aquest cas, què creieu que explica que no es produeixi una resposta contundent per part d'aquestes classes populars?

Roc Moltó: És important saber que aquest procés és fruit d'un procés desindustrialitzador i terciaritzador recolzat d'una forta base legal. I que la precarietat laboral s'expressa de moltes maneres: l'encariment abusiu de l'habitatge, l'increment dels índexs absoluts de pobresa, les formes de violència individual i col·lectiva, i la major incidència de malalties i problemes psicològics i psicosomàtics... Tots aquests factors han produït una desmoralització terrible sobre la gent.

Marc Faustino: A grans trets estic d'acord amb aquesta anàlisi: l'atur, la privatització, elitització i massificació dels serveis socials, la precarietat, la impossibilitat d'emancipar-se per als joves, l'elevada sinistralitat o l'explotació de la immigració són alguns dels principals problemes de la classe treballadora catalana. Però el pitjor és que aquesta viu molt allunyada de la participació política i social. I això és una victòria de la ideologia liberal.

Tanyada: Als Països Catalans sota dominació espanyola, el sindicalisme continua sent molt minoritari, i en qualsevol cas, la poca gent que milita tendeix a acostar-se a les centrals "majoritàries".

MF: Això és molt relatiu. Hi ha una part de la joventut, de les dones i de la immigració que davant situacions injustes a la seva feina, s'apropen als sindicats per informar-se i reaccionar. I en general, hi ha una part de la classe

treballadora que continua organitzant-se sindicalment.

RM: En el fons, tot aquest procés desindustrialitzador, la segona onada després de la "reconversió industrial" de finals dels setanta i principis dels vuitanta, ha fet que el vell model sindical ja no pugui ser ni representatiu, ni majoritari, ni combatiu, ni de classe. En cap de les negociacions fetes davant d'un Expedient de Regulació de l'Ocupació o del tancament d'una gran empresa, no s'ha tingut en compte als i a les treballadores precàries, o a les de les empreses subcontractades.

Tanyada: Però més enllà de casos concrets, i de dinàmiques institucionals (enteses com la dependència de les grans centrals de l'estat), també hi ha factors de canvi social i econòmic que expliquen l'anquilosament i la pèrdua de legitimitat dels vells sindicats com a estructures de lluita.

MF: Més que de pèrdua de legitimitat dels sindicats jo parlaria de pèrdua de legitimitat d'un cert sindicalisme. Crec que el sindicat és una eina i si aquesta no et funciona en la forma que està definida avui l'has de canviar per una altra. Tot i això, i en el cas concret dels Països Catalans, hem de reconèixer que malgrat que els sindicats espanyols n'han fet de molt grosses, no s'ha donat un canvi d'afiliació cap a un sindicat més compromès amb les reivindicacions obreres fetes des de les empreses.

RM: El fet que la immensa majoria del jovent, les dones i els i les novvingudes treballadores, no troben el seu espai als "sindicats", és perquè senzillament el model d'acció sindical generalitzat (el de CCOO i UGT, però també el de la gran majoria de sindicats alternatius), basat en les eleccions sindicals, la

negociació de convenis, i els intents de competir amb CCOO i UGT per les restes del pastís, cada vegada implica menys treballadores i treballadors. Aquest sindicalisme només té un cert sentit quan parlem del funcionariat i dels i de les treballadores "indefinides", i en aquest segon cas, a la indústria principalment.

Tanyada: En el món sindical es pot veure força clarament com hi ha hagut un trencament generacional, producte segurament d'aquests canvis socials que s'han produït en els darrers 30 anys. Hi ha una generació que no sap res d'aquest món i que es comença a preguntar com pot incidir en aquest camp, el del treball, que segurament és el més quotidià. Com orientar-s'hi?

MF: La resposta està en la militància sindical i en la forma d'entendre-la. Les persones que formem part del sindicat nacional i de classe hem de ser el millor exemple de lluita i d'acció col·lectiva. És el millor mitjà de què disposem per apropar-nos a la classe treballadora dels Països Catalans. La convicció que amb la lluita col·lectiva podem vèncer les injustícies laborals i socials. Tot i que moltes vegades només podem fer que siguin més ben suportades.

RM: El sindicalisme pot ser una excel·lent eina per organitzar tota aquesta gent, però sempre i quan es tinga clar quin és el model i les formes organitzatives de les quals es dota per poder-hi donar resposta. Les velles formes no poden tenir capacitat d'organitzar a tota la massa de treballadores i treballadors que avui fan de cambrers, demà de missatgers, a l'altre de peons a l'obra. Calen estructures el més horitzontals i territorialitzades

1er de Maig: PELS DRETS DE LES TREBALLADORES, LLUITA SINDICAL.

Manifestació 10:00 h Plaça de Barcelona.

Parlaments i Esmorzar popular al "templet"

Intersindical-CSC,
la força del sindicat nacional

1 de maig 06

pels nostres

drets socials avancem

Convocatòries:
- Barcelona: 1 maig, 12:00 h Plaça Goya
- Lleida: 1 maig, 12:00 h Plaça del treball
- Vilafranca: 28 d'abril, 20:00 h Plaça de la Vila
- Perpinyà: 1 maig, 10:00 h Plaça Catalunya

www.intersindical-csc.org

possible on tothom hi tinga cabuda, veu i vot, independentment de la feina, sector o ram.

Tanyada: Quines són les tasques immediates del sindicalisme nacional i de classe?

RM: Cal una aposta global en clau de moviment, no només des de la perspectiva del sindicat com a gestora de les problemàtiques purament laborals, sinó prenent el sindicat com una eina més dins del nostre procés d'alliberament de gènere, de classe i nacional. Des d'una perspectiva no burocràtica de l'organització, assembleària i autogestionada.

MF: Estic d'acord amb que sense un plantejament estratègic, les respostes a aquests problemes amb què ens enfrontem recaurien només en unes persones - els sindicalistes o els polítics. Però nosaltres volem que tothom exerceixi de sindicalista, que tothom exerceixi la política. Per tant crec que el primer que hem de fer és tornar a convèncer a la classe treballadora que només amb la seva unitat i organització podrà respondre a les polítiques liberals

dels Estats espanyol i francès.

Tanyada: La "qüestió sindical" continua sent un repte per l'esquerra independentista. Pot deixar-ho de ser?

MF: Hauriem de tenir molt més clares les nostres línies estratègiques i tàctiques en el món del treball. I malauradament no les tenim. Malgrat que s'han fet crides constants crec que hem dedicat massa estones a interpretar el seu contingut sense entrar a transformarlo, sense una pràctica real en els llocs de treball.

RM: És cert, però si hem estat capaces de crear estructures pròpies, segons el nostre model en tots els àmbits i sectors de lluita, per què no fem el mateix amb el sindicalisme? Si hem estat capaços de desenvolupar organitzacions de joves, de defensa de la llengua, d'estudiants, antirrepressius, etc., independents i autogestionats respecte al model polític "alternatiu" i "d'esquerres" que ens venen arreu, per què no ho podem fer amb el sindicalisme?

c. Tordera 34
08012 Barcelona

la Barraqueta
ateneu independentista
de Gràcia

Sirga
llibreria en moviment

Gnode
espai de programari lliure

vine a l'Assemblea de Joves

ajlle

Assemblea de Joves de Lleida - CAJEI

ajlleida.org

menú del dia i de nit
amanides i torrades
entrepans i tapes
begudes de la terra
servei de bar
esmorzars i berenars
dinars i sopars per a grups

obert
Dil. a Dj. de 8 a 24h.
Dv. de 8 a 1h.
Dss. de 12 a 1h.
Dg. de 18 a 24h.

si voleu rebre l'agenda
d'activitats: itaca@xsil.com

Pallars 230, Poblenou 08005,
Barcelona - Països Catalans,
Tel. 93 300 88 58

ITACA
Cooperativa

LA FORNAL
ASSOCIACIÓ CULTURAL

En un temps llunyà

Vet aquí que una matinada blava, de neus blanques i sorres infinites, i glaceres com llengües ploroses, l'homínid es va alçar sobre les dues potes del darrere i va abaixar els ulls cap a una terra que ara, de cop, li quedava lluny i bellugadissa, i va dilatar els narius i va ensumar la humitat de riu i es va adonar que ensumava la humitat del riu, i va dormir de content, i va girar els ulls cap al sol vermell que naixia més enllà de prats i muntanyes i extensions de terra negra i horitzons d'herba i cavalcades d'animals eterns com el temps, i va abaixar la mirada i va fitar l'alzina i va aixecar el puny i va allargar el dit índex, assenyalant la massa vegetal que xiuxiuejava davant seu, i es va sentir cascades d'aigua a la gola, petits crits inconcrets, güells toscos: Agr gr gr ga arg; fins que el gruny va convertir-se en paraula i va vocalitzar: Ab a arb abr abr arbr re, i va repetir: Abbre, i l'índex encara assenyalava l'alzina, fins que el va dirigir a la immensitat blava que s'estenia de banda a banda del dia que naixia sobre el seu cap com un déu de dues dimensions infinites, i va dir: Cz z ce zce zcel, i ho va repetir, i va badar uns ulls com taronges, encara insegur, i va assenyalar el riu i va vocalitzar: A a ag aig gb a aig gua, i va somriure satisfet, amb els ulls plens d'una alegria lluent, i va trepitjar la terra amb força, toc-toc, i la va assenyalar amb l'índex i va vocalitzar dificultosament: Pa pso pacost païco pasio ta, i ja amb més calma: Paaïsos ca atlanns, somrient i xiroi, sense saber quina una n'acabava d'organitzar.

Quim Monzó, *Uf, va dir ell* (1978).